

HOE CAS TOEVALLIG EEN
MEERMONSTER
ONTDEKTE

Andere boeken van Eline Vantilt bij Clavis

10+

Hoe Cas toevallig geestenjager werd

12+

Voorbij de sterren

Dreiging uit het duister

Bij Clavis Uitgeverij staat het kind centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal uitzien als
de dromen van de kinderen van vandaag. Het is onze missie
om hun leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

Eline Vantilt

Hoe Cas toevallig een meermonster ontdekte

© 2025 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagillustratie: Johan Klungel

Omslagontwerp: Clavis Studio

Trefw.: avontuur, mysterie, vriendschap, monster

NUR 283

ISBN 978 90 448 5741 2

D/2025/4124/169

Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

HOOFDSTUK 1

Toen Cas tegen zijn grootvader, die hij abuelo noemt, zei dat hij voor altijd op vakantie wilde blijven, meende hij dat natuurlijk niet echt. Toch was dat wat er bijna gebeurde.

Het begon allemaal toen Fien – Cas' vriendin, die mee was op vakantie terwijl haar ouders naar een congres waren – zijn hotelkamer binnenstormde. Haar wangen hadden dezelfde vuurrode kleur als haar haren, die ze in een slordige paardenstaart had gebonden.

'Hoe vaak heb ik al gezegd dat je moet kloppen voor je binnenkomt?' vroeg Cas. Hij lag op zijn buik op bed en bladerde door *Het Zwaard van Atsuko 4*, zijn favoriete deel van de mangareeks. Hij was de tijd aan het doden totdat zijn moeder en zijn abuelo, die trager at dan een schildpad, terug waren van het ontbijt.

'Sorry, ik zal het niet meer doen,' zei ze vlug. Dat had ze vorige keer ook al gezegd. 'Maar moet je horen: ik liep net de eetzaal uit toen Bea, de schoonmaakster, en conciërge Willems mij iets heel interessants vertelden.'

Ze waren pas twee dagen in Hotel Antares, maar Fien kende de naam van iedereen die er werkte en verbleef.

'Je bedoelt dat je hen hebt afgeluisterd.'

'Wat? Zoiets zou ik nooit doen.'

Cas trok zijn wenkbrauw op.

‘Oké, goed, ik heb ze afgeluisterd,’ snoof Fien. ‘Mag ik nu vertellen wat ik heb gehoord?’

Cas knikte geamuseerd.

‘Delphine wil het hotel niet overnemen, wat helemaal geen verrassing is. Zij wil al sinds haar twaalfde dierenarts worden en haar eigen praktijk openen ergens ver weg van hier. Niemand keek dus raar op toen ze een week geleden wegliep, nadat meneer Antares haar had aangemeld voor een cursus hotelmanagement.’

‘Wacht, wie is Delphine ook alweer?’

Fien zuchtte. ‘De dochter van meneer Antares, de eigenaar van het hotel.’

‘O ja. Dat wist ik. Ga verder,’ zei hij. Fien was toch niet te stoppen voor ze het hele verhaal had verteld.

‘Maar ... En nu wordt het echt goed ...’ Fiens ogen fonkelden. ‘Bea en conciërge Willems zeggen dat dat helemaal niet de reden is waarom ze is weggegaan. Volgens hen is ze bang.’

Cas deed de manga dicht en ging in kleermakerszit zitten. ‘Bang waarvoor?’

‘Het Zwarte Meer.’

Hij fronste. ‘Waarom zou ze daar bang voor zijn?’

Fien beet op haar lip. ‘Dat weet ik niet. Dat zeiden ze niet. Dus ik vind dat we vandaag een kijkje moeten gaan nemen aan het meer.’

‘Waarom?’

‘Om te kijken wat er zo eng aan is.’

‘Maar, Fii-ien ...’ jammerde Cas. ‘We zijn op vakantie. We zijn hier om leuke dingen te doen, zoals zwemmen en fietsen en

ijsjes eten, niet om uit te vissen waarom die Delphine is weggelopen. We kennen haar niet eens.’

‘Ik weet zeker dat je in het Zwarte Meer kunt zwemmen. O, kom op, Cas,’ zei ze voor hij haar kon onderbreken. ‘Ben je zelfs niet een heel klein beetje nieuwsgierig naar het Zwarte Meer?’

Natuurlijk was hij dat. Een deel van hem wilde weten wat er mis was met dat meer.

En hij wist zeker dat er *iets* mis mee was, want toen ze aankwamen bij het hotel had zijn abuelo zich naar het Polderbos gedraaid, waarin het meer lag. ‘Er blaast een vreemde lucht uit dat bos,’ had hij gezegd.

Als iemand anders dat had gezegd, was het waarschijnlijk gewoon tijd voor zijn middagdutje, maar Cas’ abuelo was bijzonder. Hij was vroeger een monsterjager, en hoewel hij nu met pensioen was, waren zijn instincten altijd juist.

‘Ik weet het niet, Fien. Ik wil niet in de problemen komen.’

‘Dat zal niet gebeuren. We gaan gewoon even snel een kijkje nemen, meer niet.’

Cas zuchtte. ‘Vijf minuten, meer niet. Deal?’

Fien stak haar hand uit en glimlachte breed. ‘Deal,’ zei ze en ze schudde zijn hand.

Toen Cas’ moeder en grootvader de hotelkamer binnenkwamen, vroeg Fien of ze een duik mochten nemen in het zwembad. Zijn moeder zou het nooit goedvinden, dacht Cas. Ze had elk uur van hun vakantie gepland, en ochtendzwemmen stond niet op de kalender. Maar zijn abuelo voelde zich niet zo lekker, hij had een uurtje rust nodig. Zijn grootvader zei natuurlijk dat het onzin was, maar Cas merkte dat hij niet zo hard protesteerde als gewoonlijk.

En dus kregen ze een uur de tijd om te doen wat ze maar wilden.

‘Dat ging makkelijk, vind je niet?’

‘Ik haat het dat we moesten liegen.’

‘Het was maar een kleine leugen. En we zullen er maar vijf minuten zijn.’

Op de een of andere manier wist Cas dat het langer zou duren dan vijf minuten, maar hij zei niets. Ze gingen de trapjes aan de voordeur af en volgden het stenen pad. Dat liep in een boog rond de paarse en witte hortensia's en langs het houten bankje op het gras.

‘Goedemorgen, mevrouw Pennemans,’ zei Fien tegen de oude vrouw op het bankje.

De helft van haar spierwitte haren zaten in een lage knot, de andere helft lag op haar knokige schouders. Ze droeg een beige regenjas tot aan haar enkels en schoenen met zolen die loszaten. De vrouw zat voorovergebogen naar het gras onder haar voeten te staren en zat in zichzelf te mompelen.

‘Wit is slecht. Nee, niet goed. Wit, slecht,’ zei ze.

‘Hoe is het met u vandaag?’ vroeg Fien.

Mevrouw Pennemans keek niet op.

‘Fien, kom nu,’ fluisterde Cas. ‘Ze gaat niet antwoorden.’

‘Nee. Ze praat alleen maar tegen conciërge Willems.’ Fien keek hem zijdelings aan. ‘Dat is haar zoon.’

Cas trok haar weg bij de vrouw. ‘Waarom probeer je het dan?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Ik wil gewoon beleefd zijn.’

Dat is voor het eerst, dacht Cas.

Onder de warme ochtendzon liepen ze over het gras tot ze bij een wit bord kwamen. *Hotel Antares*** stond erop in grote, zwarte letters. Daar weken ze af van het pad rond de voortuin en staken

ze de straat over tot aan de rand van het Polderbos.

In de schaduw van de hoge bomen kreeg Cas kippenvel over zijn hele lichaam. Hij had alleen een t-shirt, een zwembroek en slippers aan, maar dat was niet de reden voor die koude rillingen. Het was het Polderbos waar hij de kriebels van kreeg. Fien was onverschrokken natuurlijk, maar zij zou niet eens bang zijn als er een weerwolf met ontblote tanden voor haar opdook.

Of misschien was hij gewoon een bangerik.

Cas stak zijn handen in zijn zakken en liep door. Hij zag boomstammen, groene naalden en aarde, niets anders. Geen vogels, geen eekhoorns, zelfs geen insecten. Het enige geluid kwam van de klapperende slippers aan hun voeten en de kille wind die tussen de bomen door blies.

Cas was dan ook maar wat blij toen ze een open plek bereikten. De zon scheen er op het kniehoge, gelige gras dat rond een meer groeide.

Het was niet zomaar een meer. Cas had nog nooit zoiets gezien: het water was pikzwart, alsof iemand een gigantische pot inkt in het meer had gemorst.

Cas rilde. Nee, hij was geen bangerik. Er was iets mis met dit bos én het meer.